

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 32/06-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. Č., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky registráciou kandidátov do volieb zastupiteľstva Bratislavského samosprávneho kraja konaných 26. novembra 2005, ktorí si ako povolanie uviedli *„údaj zo zapožičanej verejnej funkcie ako napr.: starosta, primátor, poslanec, prednosta, predseda a pod.“*, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. Č. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2005 doručená sťažnosť Ing. A. Č., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) registráciou kandidátov do volieb zastupiteľstva Bratislavského samosprávneho kraja konaných 26. novembra 2005, ktorí si ako povolanie uviedli *„... údaj zo zapožičanej verejnej funkcie ako napr.: starosta, primátor, poslanec, prednosta, predseda a pod.“*

Sťažovateľ tvrdí, že bol kandidátom vo voľbách do zastupiteľstva Bratislavského samosprávneho kraja konaných v novembri 2005.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v tom, že viacerí kandidáti na funkciu poslancov zastupiteľstva Bratislavského samosprávneho kraja si ako povolanie uviedli zastávané verejné funkcie, a nie to povolanie, na ktoré získali kvalifikáciu vzdelaním. Sťažovateľ spochybňuje pravdivosť údajov o povolani, ktorých obsahom sú verejné funkcie.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti rozhodol jedným z nasledovných výrokov:

„1. Z takto zapísaného povolania, ktoré je len funkciou, a nie povolaním u tých kandidátov, ktorí takto svoje skutočné povolanie – zapísali na kandidátnu listinu ako svoju verejnú funkciu alebo len funkciu boli vyškrtnutí z kandidátnej listiny ešte pred voľbami a neboli pripustení do volieb Vyššieho územného celku Bratislavského kraja v novembri 2005.“

„2. Z takto zapísaného povolania, ktoré je len funkciou, a nie povolaním u tých kandidátov, ktorí takto svoje skutočné povolanie – zapísali na kandidátnu listinu ako svoju verejnú funkciu alebo len funkciu nebol po vykonaní volieb uznaný mandát poslanca z volieb Vyššieho územného celku Bratislavského kraja v novembri 2005.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti sťažovateľa podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná oneskorene alebo niekým zjavne neoprávneným.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy je subsidiárna, čiže vzniká iba vtedy, ak sťažovateľ nemal, nemá a ani nebude mať možnosť domôcť sa ochrany svojich práv pred iným súdom. Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 130/02 vyslovil: „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“, ktorý tvorí trvalú súčasť judikatúry ústavného súdu.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nesprávnom uvádzaní údajov o povolaní u časti kandidátov na poslancov zastupiteľstva Bratislavského samosprávneho kraja. Registrácia kandidátnych listín pre voľby do zastupiteľstva samosprávneho kraja je úlohou volebnej komisie samosprávneho kraja podľa § 15 zákona č. 303/2001 Z. z. o voľbách do orgánov samosprávnych krajov a o doplnení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „volebný zákon“). Volebná komisia samosprávneho kraja odmietne registráciu kandidátnej listiny, ktorá nie je v súlade s volebným zákonom a nemožno ju upraviť podľa § 15 ods. 1 volebného zákona.

Proti rozhodnutiu volebnej komisie o vyčiarknutí kandidáta alebo o odmietnutí kandidáta sa môžu obrátiť na okresný súd v sídle volebnej komisie samosprávneho kraja len dotknutý kandidát alebo politická strana (§ 15 ods. 3 a 4 volebného zákona v spojení s § 250zd Občianskeho súdneho poriadku).

Zákonodarca teda vytvoril typ súdneho konania na zabezpečenie kontroly ústavnosti a zákonnosti procesu registrácie kandidátnych listín pre voľby do zastupiteľstva samosprávneho kraja a zveril ju všeobecným súdom.

Preto v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu.

Sťažovateľ síce ani ako kandidát na poslanca zastupiteľstva samosprávneho kraja nepatrí v okolnostiach prípadu medzi subjekty oprávnené iniciovať takéto konanie.

Ak sťažovateľ nemá aktívnu procesnú legitimáciu na začatie takého konania, tak to nezakladá jeho možnosť obrátiť sa v danej veci na ústavný súd so sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy. Priznanie takejto možnosti širšiemu okruhu osôb, ako je vymedzený v § 15 ods. 3 volebného zákona a v § 250zd Občianskeho súdneho poriadku by poprelo zmysel vytvorenia zvláštneho konania o preskúmaní registrácie kandidátnych listín pre voľby do zastupiteľstva samosprávneho kraja, lebo by zmarilo včasné vyriešenie problémov súvisiacich s registráciou.

Nedostatok právomoci ústavného súdu nie je v danom prípade možné odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie iných, napravitelných nedostatkov jeho sťažnosti (napr. na ustanovenie advokáta).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2006